

1

ELS PROJECTES DE FUTUR D'UNA EFÍMERA

L'assessor d'imatge no es va mostrar sorprès quan va entrar el client. Era un professional i n'havia vist de tots colors; per tant, es va limitar a alçar una cella en veure aquell individu encaputxat, vestit amb un hàbit ronyós, que sostenia una falç amb una mà descarada. El va convidar a seure i li va fer les preguntes habituals:

—Nom, sisplau?

—Mort —respongué el client amb una veu gutural.

—Cognoms?

—No en tinc. Sóc un exemplar únic.

—Professió?

—Enllestir l'existència de les persones i endur-me-les al Més Enllà.

—Deu fer molta vida social, vostè.

—Ja ho pot ben dir. La meva feina m'obliga a relacionar-me amb gent de professions molt diverses i de tots els nivells econòmics.

—Així doncs, quin és el seu problema?

—Em sento rebutjada.

L'assessor va alçar l'altra cella. No s'havia pas imaginat que el seu client fos una femella.

—Rebutjada, diu?

—La gent no m'estima. Els faig por. Mai no volen venir amb mi. No em conviden ni a un cafè: criden i espeterneguen. Fins i tot m'insulten!

—Benvolguda senyora, el que a vostè li cal és un new look.

—Vol dir? Jo ja fa molts segles que vaig així i...

—...i ja en veu el resultat! Faci'm cas. Llenci aquest sac de patates que porta i compri's roba més alegre, més... sexi. I engreixi's una mica, sense excedir-se, que les rodoneses fan de bon veure. I una altra cosa...

—Sí?

—Engegui una campanya de màrqueting.

—Què vol dir?

—Faci publicitat a la premsa, a la televisió: «La Mort, una nova experiència». «Les vacances definitives». «Digui prou a la crisi i posi's fora de l'abast dels imbècils». Què li sembla?

—M'ha convençut. Vaig de seguida a posar en pràctica els seus consells. Demà rebrà un xec.

La Mort es va alçar i va sortir del despatx. L'assessor va mirar durant uns segons la porta per on havia desaparegut. Després, va prémer el botó de l'interfon.

—Senyoreta Imma, que passi el següent.

Llavors encara no ho sabia, però els seus consells van ser un èxit: un mes després, esclatava la Tercera Guerra Mundial.

La Sílvia em va tornar el full després de llegir-lo atentament. Vaig haver d'alçar la veu perquè sempre hi havia molt

de xivarri en aquell bar, i més encara a les vuit del vespre, quan la gent hi anava a fer l'aperitiu abans de sopar.

—I doncs? Què t'ha semblat? El penso presentar en un concurs de contes breus.

—No sé què dir-te... És original, això no es pot negar.

—Però no t'ha agradat, oi?

—Escolta'm, Marc: sempre estàs parlant de la mort. Trobo que és malaltís. Sobretot tenint en compte que només tens disset anys, com jo.

—En parlo, sí, però amb humor.

—Un humor més aviat negre.

—L'humor negre també és humor, així com la bandera negra no deixa de ser una bandera, encara que a alguns anarquistes els empenyi aquesta idea.

—Sigui com sigui, això que anomenes humor només és una manera d'intentar exorcitzar allò que t'angoixa.

—Si que t'expresses bé! Hauries de fer conferències.

—Ho veus? No es pot parlar seriosament amb tu. Però estic segura que tens por de la mort, una por cervical, encara que no ho vulguis reconèixer.

—Dona, morir-se mai no ve de gust, tot i que alguns cretins somiïn morts heroiques o romàntiques.

—Però a tu t'obsessiona.

—Bé, deixem-ho córrer. Haig de marxar. Cambrer, sisplau!

Quan el cambrer es va dignar fer-me cas, vaig pagar-li els refrescos que havíem pres i vaig recollir les meves coses. Tenia ganes de marxar d'allà. La Sílvia m'agradava molt, però sempre

aconseguia irritar-me. Em sembla que jo també li agradava, tot i que em devia trobar estrany. Potser li agradava precisament perquè la intrigava, aneu a saber... El cervell de les noies sempre m'ha semblat impossible de descodificar.

—Ens veiem demà a l'institut? —em va preguntar, canviant de to i oferint-me un somriure d'aquells que desarmen, però que jo ja havia après a neutralitzar.

—Demà no podré anar-hi. M'ha sortit una feina urgent.

—És la tercera vegada que fas campana aquest mes. A aquest ritme, no aprovaràs el batxillerat.

—Escolta, Sílvia, el fet que la meva mare ja no hi sigui no vol dir que puguis ocupar el seu lloc, entesos?

—Perdona, Marc, jo només volia...

—És igual. Ja ens veurem.

—No vols que t'acompanyi?

—Gràcies, no cal.

Vaig alçar-me d'una revolada i vaig marxar sense mirar enrere. M'odiava a mi mateix per comportar-me així amb ella, però no hi podia fer res. Quan no estava fi, podia arribar a ser molt desagradable, i no volia pas que la Sílvia pagués els plats trencats. Perquè el que m'havia posat de mal humor era, precisament, que ella tenia raó, i jo m'hauria deixat tallar una mà abans de reconèixer-ho. Era veritat: la mort m'obsessionava. Hi pensava constantment des de la infantesa, sobretot d'ençà que la meva mare va morir de càncer. Quan vaig fer els catorze anys, vaig abandonar tota vel·leïtat religiosa —considerava la religió, qualsevol religió, com un placebo, un autoengany que la humanitat utilitza

contra la por—, i el que havia guanyat en lucidesa ho havia guanyat també en angoixa: la idea de deixar d'existir com a individu, com a consciència individual, em resultava insuportable. N'hi ha molts que, quan s'imaginen a ells mateixos un cop morts, es *visualitzen* com a cadàver; per a ells, encara hi ha un «jo» que pensa, un «jo» que mira. Jo estava convençut que aquest «jo» desapareixia. Que no hi havia res a veure, res a recordar; que en el primer microsegon després de la meva mort seria com si mai no hagués existit, i això em desassossegava d'allò més. Això i saber que estem condemnats des del moment de néixer, que només som un breu llampec de vida entre dues eternitats de foscor, de no-res...

Què podia fer? Tal com deia encertadament la Sílvia, burlar-me de la mort, convertir-la en un ninot ridícul i fer-me la il·lusió que podia jugar amb ella. I mantenir el cervell ocupat, evitar la temptació de divagar, perquè les divagacions sempre em duïen al mateix lloc, a un lloc fosc i llòbrec on no volia entrar de cap manera.

Vaig arribar a casa i vaig engegar l'ordinador. El pare no hi era. No hi era gairebé mai, i jo ja m'havia acostumat a fer la meva i a espavilar-me tot sol. El curs vinent volia anar a la universitat, i no seria pas el meu pare qui m'ajudaria a aconseguir els diners de la matrícula. D'ençà que va quedar vidu, jo pràcticament no existia per a ell. Era una nosa, una presència que només servia per recordar-li la seva vida passada, abans que es dediqués a absorbir alcohol com una esponja i a perdre, l'una rere l'altra, totes les feines i feinetes mal pagades que podia aconseguir.

Per tant, els diners me'ls guanyava jo, i d'una manera no gaire legal, tot s'ha de dir: robava bicicletes, era més profitós i més descansat que fer de cambrer. Però ho feia amb un estil propi. Els lladres de bicicletes clàssics tenen dues opcions: disfressar el vehicle i fer-lo servir per anar d'un lloc a l'altre o bé revendre'l. En aquest segon cas, hi ha el perill que l'amo de la botiga de bicicletes de segona mà es malfiï de tu, sobretot si és més o menys honrat, i si no es tracta de la segona ni de la tercera vegada que fas negocis amb ell. Jo havia optat per la modernitat. Venia les bicicletes robades per internet. I la cosa anava així: veia una bicicleta al carrer, em fixava si passava més d'una nit lligada al mateix lloc, la fotografiava discretament i penjava la imatge en un web especialitzat, amb una oferta assenyada i alhora llamenera. Quan algú s'hi interessava, llavors, i només llavors, anava a robar-la. Així de senzill.

La meua darrera oferta havia trobat ja un client que estava d'acord amb el preu proposat. Era per això que l'endemà no podia anar a l'institut: havia de lliurar la mercaderia a una adreça que quedava força lluny de casa meua. Vaig confirmar al comprador que a les deu del matí li duria la bicicleta, vaig preparar-me alguna cosa de sopar, i vaig esperar ajaçat al llit, tot llegint, que arribessin les tres de la matinada, l'hora ideal per tallar una cadena sense perill de mirades indiscretes. Cap a la una, vaig sentir la porta que s'obria i les passes vacil·lants del meu pare, que anava cap al seu dormitori. Ni ell no va venir a la meua habitació per veure si el seu fill era a casa ni jo no em vaig alçar a desitjar-li bona nit.

A les tres en punt ja era al carrer, amb les eines necessàries dins una petita bossa. La bicicleta triada era a la planta baixa d'una casa de tres pisos, al carrer de Viladomat, lligada a la barana de l'escala. Es podia veure perfectament a través del vidre de la porta, i jo m'hi havia fixat durant tres nits seguides (per poder-la fotografiar, havia hagut d'esperar que una iaia entrés a l'edifici i havia bloquejat discretament la porta amb el peu). Vaig somriure satisfet en comprovar que aquella nit també hi era. Vaig obrir el portal amb facilitat i em vaig desfer de la cadena en un tres i no res. Després, vaig pedalejar fins a casa i vaig pujar la bici fins al primer pis —per sort no vivia a l'àtic— sense encendre el llum de l'escala i mirant de fer el mínim soroll possible. Vaig posar el despertador a les nou i em vaig adormir tot fent plans: després de vendre la bicicleta, miraria d'assistir a la darrera classe del matí a l'institut, demanaria excuses a la Sílvia pel meu comportament al bar i faria servir una part dels guanys de la jornada per convidar-la al cinema. Al Verdi de Gràcia, feien el darrer Woody Allen, i teníem moltes coses en comú, aquell petit jueu novaiorquès i jo. M'encantava el seu sentit de l'humor, la manera que tenia de riure's de les seves obsessions i angoixes, sobretot de la mort... En sortir del cinema, aniríem a fer un entrepà i, potser, després...

Llavors no ho sabia, però el que va passar l'endemà faria que els plans que estava elaborant amb tot detall tinguessin tanta consistència com la planificació dels propers tres anys que pogués fer una efímera, un d'aquells petits insectes que no viuen més de vint-i-quatre hores.